

DOLOMIETEN 2016

18 juni

In de middag arriveren de eerste auto's en busjes met deelnemers aan de reis. Iedereen is zeer gemotiveerd en heeft zin in een weekje fietsen in de Dolomieten. Rond 18:00 is iedereen binnen en heeft zijn of haar kamer opgezocht. De reacties op de kamers zijn louter positief en terecht, want het is een prachtig hotel.

19 juni

Vandaag is de Sella Ronda Bike Day, een dag waar alleen de fietsers de Sella Ronde mogen rijden. We vertrekken om 09:00 aan de rit en als eerste klim staat de Passo di Campolongo op het programma.

Tussen vele andere fietsers van allerlei pluimage fietsen we omhoog. Al snel zien we Adri staan met de ketting tussen de crank en frame. We proberen de ketting er tussenuit te krijgen, maar dat lukt niet. Een paar zwarte vingers en hulp van een mecanicien later kan iedereen weer verder.

Na de Campolongo volgt de Passo di Gardena, een pas die mij in het verleden niet zo lekker lag. Nu gaat het prima en ik rijdt soepel omhoog. Bijna boven is het een prachtig gezicht om al die honderden fietsers te zien klimmen. Onderweg tref ik veel VOEKers die enthousiast zijn over de imposante omgeving. Aan de voet van de Passo di Sella tref ik broer Henk met Peter die 2 lekke banden heeft. Dat wordt uiteraard verholpen en het "hupje" naar de top van de Sella blijkt toch best pittig.

Er is nu nog 1 klim te gaan, de klim naar de Passo di Pordoi. Dit is een schitterende klim en na een kleine 3 uur arriveer ik met Frank bij het hotel. Iedereen druppelt binnen en ook buiten begint het te druppelen. Na een snelle douche haast ik me naar het centrum om de anderen te onthalen. Om 15:30 gaat de weg open voor verkeer en we missen nog 7 VOEKers. Het plenst nu en ik ga met Jan en Daniël met de bus naar boven om te kijken waar ze zijn. Adri, Eveline en Hans (Contadoctor) treffen we dalend van de Pordoi. De rest zit nog in de klim. Anneleen en Peter Z fietsen nog naar boven, maar Harry en Con zitten in een grote bus. Hadden we jaren geleden de treingeiten, nu hebben we ook de busgeiten :) Peter en Anneleen stappen op de Pordoi in de bus en rijden de afdaling mee naar Arabba. Het was weer een memorabele dag.

20 juni

Vandaag staan de Pordoi en de Fedaia op het programma. Het is redelijk weer en dat zou eigenlijk de hele dag zo blijven.

De Passo di Pordoi is een "loper". De klim is redelijk constant en slechts 9 km lang. Ik maak onderin foto's van vrijwel iedereen en probeer onderweg nog wat extra foto's te maken. Ik passer Jan Ringeling die zijn eerste klimgeiten klim aan het volbrengen is. Top! Boven staan een aantal al te dringen om af te dalen. We dalen met een mooie groep af naar de voet van de Passo di Fedaia.

De klim is niet bijzonder maar heeft wel fraaie kanten. Zo rijdt je bovenin langs een enorm groot stuwmeer.

In het restaurant op de top zitten een aantal al lekker aan de koffie.
Ik daal met Frank af naar Caprile, waar Daniël staat te twijfelen waar we heen moeten.
De weg is gesloten en net als we een keuze willen maken komt de rest van onze groep ook op dit punt.
We wagen het erop en moeten een paar keer over een roadblock klauteren.
Uiteindelijk komt deze lastig oplopende weg weer uit de weg naar Arabba.

21 juni

Gisteren ben ik met de gondel naar boven de 2600 meter gegaan.
Hier heb je een prachtig uitzicht op de omgeving.
Met name de Passo di Campolongo en Passo di Pordoi kun je mooi zien liggen.

Hans Contadoctor heeft enorm last van zijn onderbeen en kan nauwelijks lopen.
Kees en Peter trekken hem uit elkaar en hij kan ineens weer normaal lopen en fietsen.
Dat zal hij vandaag nodig hebben voor de Passo di Valparola.

Om 09:00 verzamelen we voor een groepsfoto.
Dit lukt eigenlijk vrij snel en we kunnen vervolgens op weg naar de Passo di Campolongo en de Passo di Valparola.

Ik rij met Chris en doe net als hem even een stukje op het buitenblad in de klim.
Dit was slechts een "2-meter sessie".
De Valparola is een klim met het venijn in de staart.
De laatste kilometers stukken van 10%, maar nooit echt te steil.

Boven bij het pasbord is het al aardig druk en we besluiten met "de boeren" koffie te drinken op de pas.
Na een lekker bakkie dalen we af richting Cortina d'Ampezzo en slaan af naar de Passo di Giau.
Deze ken ik van de andere kant en ik weet dat dit geen makkie gaat worden.
Het laatste deel van de klim is verschrikkelijk met steeds stukken van 13%.
Ik worstel me naar de top waar de beloning ligt te wachten. Een waanzinnig uitzicht!
Na een foto onder het bord dalen we af naar Arabba, waar de zon heerlijk schijnt.

22 juni

Vandaag willen een aantal een rustdag en we besluiten om de Sella Ronda nu rechtsom te rijden. Dit betekent eerst de Passo di Pordoi.

Op de top mogen we niet afdalen. Men is bezig met filmopnames voor een Duitse krimi "Kripo Bozen".

We mogen na 10 minuten verder en vervolgens beklimmen we de Passo di Sella.

Op de Sella nemen we een kop koffie.

Het is prachtig weer en het Sella massief ziet er fantastisch uit.

De klim naar de Passo di Gardena is eigenlijk veel mooier dan ik me kan herinneren.

De afdaling is ook schitterend en ook hier maakt de camera overuren.

Vervolgens nog het laatste hupje over de Passo di Campolongo.

Weer een mooie zonovergoten dag met veel rode gezichten tijdens het diner.

23 juni

Het plan is om vandaag de koninginnenrit te rijden naar de Tre Cime di Lavaredo.

De helft van onze groep van 63 begint om 08:30 aan de tocht.

Anderen doen alleen de Passo di Falzarego.

Ik ga vandaag met Daniel, Peter, Gerard en Anton het rondje doen over de Passo di Giau en de Passo di Falzarego.

Met name de Giau is voor mij een klim die ik niet vol vertrouwen op ga rijden.

De laatste 10 km zijn gemiddeld 9% en met uitschieters naar 14%.

Na een aanloop van 21 km komen we bij de voet van de Giau.

In 1 van de eerste bochten van de 29 staat een grote kraan waar we omheen gestuurd worden.

Ik kan Gerard nog net behoeden van een verkeerde afslag over een geitenpad.

De klim valt me eigenlijk mee en ik trap lekker naar boven.

Op de klim staan aanmoedelingen voor Steven Kruijswijk die tijdens de afgelopen Giro hier excelleerde.

Onderweg is het genieten van de rotspartijen en ik spreek nog een Italiaan op een Trek.

Merkwaardige combinatie.

Boven staan Daniel en Peter al te wachten en als we allemaal boven zijn komt de onvermijdelijke groepsfoto.

Na een grote cola dalen we af en rijden de 10 km van de Falzarego op.

Gerard heeft het moeilijk en ik blijf bij hem tot de top.

Intussen druppelen de fietsers van de lange rit binnen.

Van Chris hoor ik dat de Tre Cime di Lavaredo 2 uur was afgesloten voor een Ferrari race.

De VOEKers moeten wachten en konden daarna pas omhoog.

Gekookt komen ze 1 voor 1 binnen. Het was een hete dag.

Om 19:00 is iedereen binnen.

24 juni

Na de heftige dag van gisteren zijn velen op deze laatste dag toe aan rust. Sommigen gaan toch een rondje fietsen en anderen gaan met de gondel naar boven de 3000 meter voor een fraaie wandeling.

Broer Henk gaat samen met een paar anderen een downhill parcours doen.

"Het mooiste wat er is!" roept hij als hij voor de 4de keer naar beneden komt van de Pordoi.

Ik ga nog een keer naar de Passo San Boldo. Daniël, Hans Contadocor, Hans van Daalen en Henkapie gaan mee.

Het is bloedheet als we de pas oprijden.

Dat het hier zo rustig is kan ik niet begrijpen.

Af en toe een verdwaalde motor, maar verder niemand te zien. Heerlijk!

Waarschijnlijk nog niet ontdekt door het grote publiek.

Als we over de pas de tunnels in rijden krijg ik weer kippevel. Wat is dit een kunstwerk.

Ook de anderen zijn uitgelaten over deze weg die in slechts 100 dagen in 1918 is aangelegd.

We dalen af naar de andere kant en klimmen de 18 bochten terug naar de top.

Dit is toch heel bijzonder te noemen. Een aanrader als je hier eens in de buurt mocht zijn.

We eten een prima pizza in Trichiana en rijden terug naar Arabba.

Wederom een topdag.

We worden als organisatie s'avonds in het zonnetje gezet met een pluche geit en een reep roze chocolade.
Arend voert een hilarisch betoog over het ontstaan van klimgeiten. Lachen!